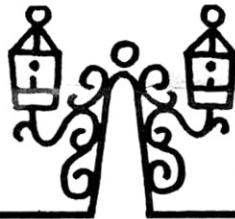

Oulu-lehti 19.12.1974
Valokuvat: Atte Kalajoen kokoelmat

Panu

Eläköön
POHJAN LAULU

Kirjoitan tätä itsenäisyyspäivän iltana. Taustalla toisessa huoneessa soi televisiosta ikihana Topeliuksen-Linsénin "Mä oksalla ylimmällä". Eläköön POHJAN LAULU! Kirjoitan tietien tahtoen isoin kirjaimin. Sen jälkeen siirryn Pohjan Lauuluun ja Ouluun.

Silmääni sattui äskettäin tässä samassa lehdessämme uutinen Pohjan Lauulun vuosikokouksesta, maininta, että "kuoropian 70-vuotias". Väliotsikon alla kerrottiin edelleen, että kuoron historiaa tutkineet kertovat, että kuoro on pitänyt ensimmäisen konserttinsa 1908, mutta: "Talvisota kuitenkin keskeytti toiminnan, joka pääsi uudelleen käyntiin vasta vuonna 1946."

Ensiksikin uutinen joka ei ollut minulle uutinen lämmitti mieltäni Toiseksi: ette voi arvata, kuinka lystikkäältä, jotenkin koomilliselta tuo maininta tuntui. Näinkö siis tarvittiin suorastaan sukupolven vaihdos

kuoron jäsenistössä, ennen kuin tuokin itsestäänselvyys—selvisi! Muutamia sotavuotia lukuunottamatta Pohjan Laulu Oulusta on laulanut yli 66 vuotta, ainakin, sillä ei kai ensimmäistä konserttia vanhassa musiikki-kaupungissa voitu pitää ilman perusteellista harjoittelua. Sاتفuneista syistä kuoro oli minulle, niin sorabassoihin kuin kuulunkin, tuttu ja rakas lapsuusvuosista lähtien. Vanha kunnan Pohjan Laulu. Isäni lauloi sen riveissä kolmattakymmentä vuotta, lähtönsä saakka. Vappuna PL lauloi Seurahuoneen portailla, nykyisen Kaupungintalon siis. Aivan kuin meidänkin aikanamme. Noki-Jakke, Nokelan opettaja Jaakko Nokela johti. Myönnettävä on, että kävelykepillä johtava Jakke, opettajamme, pyöreä kuin pallo, vanhimmissa muistoissa saa ainakin yhtä suuren sijan kuin laulut ja laulajat. Mutta kyllä minä hyvin kaukaa muistan "Taas leivoset ilmassa..."

Kun Pohjan Laulu sitten toisen maailmansodan päätyttyä taas astui julkisuuteen vuosikokous uutisen mukaan 1946, puhuttiin yhtäkkiä Pohjan Lauulun — perustamisesta! Yritin, muistan, kysyä asiaa sieltä ja täältä, mutta taisivat jäädä vastaukset epämääräisiksi. Muistan kyllä, että tuli paha maku suuhun, mutta en onneksi paljoa muuta muistakaan. Eräitä silloin vielä virkeitä vanhoja, Kalle Similää ja Jammu Korkeakiveä, puhuttelinkin, vaikka pystyin muutenkin sanomaan, että oli enemmän kuin omituista, että perustettiin Pohjan Laulu kun kerran jo oli Pohjan Laulu. Kaiken lisäksi yksi veteraaneista lauloi monet vuodet "uudessa" PL:ssa. Kirjoitinkin asiasta, siitä olen varma, mutta olin nuo-

ri ja ujo. Vaikeutenani oli myös se, että en ole musiikki-ihmisiä. Monet Oulun musiikkielämän uusista johtajista olivat muualta muuttaneita, mutta huvittavaa kylläkin, PL:n johdossa oli vanhan rauhanajan PL:n koeteltuja lauluveikkoja.

Se siitä. Nyt on sitten PL 66—67-vuotias. Eläköön Pohjan Lauulu!

Julkaiskaamme tämä kuva, joka on otettu valokuvasta, joka oliseinälläni siihen saakka, kunnes annoin sen Kalle Similälle hänen viimeisenä syntymäpäivänään. Se on, tiemmä, julkaisu vain kerran, aikakauslehti Kaltiossa n:o 2/55. Tekstissä sanotaan, että kuva vuodelta 1913. Vanhin yhteiskuva on kuulemma vuodelta 1911. Myös kuvateksti on Kaltiosta. Samalla julkaitakoon tuo pieni kuva, jonka kuvaaja itse, Pauli Kaijanen, minulle lahjoitti. Se on otettu Oulun lyseon juhlasalista, jossa Heikki Klemetti, kuulu Kuisma, piti kurssia Oulun laulajille. Tapahtui 30-luvun taiteessa, mutta milloin? Heikillä on surunauha käsivarressaan. Kuvasta saataisi tunnistaa montakin. Tuolin takana on maanmittausinsinööri Waino Calamnius, hänen ja Kuisman välissä silloinen Oulujoen kirkkoherra Y. A. Vallinmaa.

